

Maria Pallarès Sans

Els teus silencis, Maria

Avui, Maria, vull parlar dels teus silencis.
Dels teus silencis plens de missatges.
Dels teus silencis valents.
Dels teus silencis plens d'amor.
Dels teus silencis per als altres.
Sense paraules ens has dit tant i tantes vegades i
Per aixó, avui vull parlar dels teus silencis.

Recordo el llibre que diu: "i Maria guardava totes aquestes coses en el seu cor".
Tu les guardaves per evitar que els altres patíssim més. Tu et guardaves els moments més durs.
Eres una mica egoista, ens volies evitar compartir amb tu els dolors físics i els més aguts encara: els anímics.
Els teus moments baixos te'ls guardaves.
I encara tenies forces per animar als altres quan ens veies enfonsats.

Tu has estat el nostre far, sense so, però amb llum.
La llum de la teva mirada ens guiava en el camí de la lluita.
La llum del teu somriure ens empenyia amuntegar-nos tots al teu costat.
Tots trobàvem el camí per unir-nos més i oblidar les distàncies, gràcies a la teva llum.
Crec, fins i tot, que vas aconseguir que els nostres cors bateguessin al mateix temps.
I això només ho pot aconseguir un amor com el teu.
Gràcies. Cadascú de nosaltres t'hem de donar les gràcies perquè vas treure del nostre interior tantes coses bones que teníem i que havíem oblidat o potser pensàvem que les havíem perdut. Gràcies.

Cal reconèixer que ens varem passar molt.
Mai en un hospital, i molt menys en una UCI, s'ha viscut com tu vas fer que visquéssim.
La teva habitació era com la d'un nen el dia del seu aniversari.
Si quedava un bocí de paret buit, tu hi posaves el cor.
La finestra tenia uns cors al vidre que es veiem des del carrer com si volguessis dir a la gent que passava que allí la gent estimava i que els enviaves un missatge d'amor.

Recordo, al començament, la cara de sorpresa del metge de guàrdia que no entenia res del que fèiem ni com ho fèiem. Quan li vaig dir que si sabíem la gravetat de la malaltia, que no érem uns inconscients, que la nostra alegria era deguda a l'estimació, igual que riem també ploràvem però sempre units i junts,

Maria Pallarès Sans

---

molt junts i que així seguiríem encara que passés el pitjor. Perquè era el que tu volies, el que tu ens havies ensenyat... no podíem, ni volíem defraudar-te.

Desitjo creure que em va comprendre i penso que vas donar una lliçó d'amor en el dolor, d'entrega en el sofriment, de resignació davant la traïdora malaltia.

Vull parlar dels teus silencis amb mi.

Per la meva situació laboral, vaig tenir l'immensa sort de poder estar al teu costat molt temps, de poder compartir tants moments diferents amb tu.

Aquestes nits que vas dedicar a cadascú de nosaltres, els dos sols amb les mans juntes, fent un autèntic àgape (fa poc que vaig descobrir que àgape significa amor) i parlant com diuen a Lorca "a bonico" (té molts sentits i tots meravellosos – a poc a poc, suaument, amb dolcesa, en veu baixa la veu es fa música). Llavors, quan podies aprofitar la meva situació de metge, no em preguntaves res de la malaltia, no volies fer-me patir, malgrat que compartíem en silenci l'evolució.

No calia parlar.

En la profunditat del silenci s'abraçaven els nostres crits.

Silenci.

Quantes vegades el trenquem per no dir res;

Quantes vegades el silenci parla més que mil discursos;

Fugim del silenci perquè creiem que no parla, que no té paraules.

Potser ens fa por el silenci donat que ens porta a cap a dins de nosaltres i pensem que no trobarem res que valgui la pena en el nostre interior.

Es possible que si eduquem els nostres silencis, si els sabem escoltar ens sorprendran, ens descobriran que encara tenim quelcom dins que té un sentit, un valor.

Els teus silencis ho tenien.

Tots en podem donar fe.

Els teus silencis ens han ajudat a trobar els nostres, endinsar-nos sense por dins nostre i tornar-nos més rics, amb més força, més humans, més nosaltres, més bons, ara que sembla que fa vergonya ser bo.

Ara, ens fa por mirar-nos a la cara i dir-nos que ens estimem.

Abraçar-nos en silenci.

Una encaixada de mans, una mirada, una carícia... en silenci.

En silenci, potser perquè no hi ha paraules per dir tant.

El teu oncle,

Alfonso Pallarés

Maria Pallarès Sans

Madrid, setembre de 2004